ఇండియన్ జోక్

దేవరకొండ గంగాధర రామారావు

టౌన్ పోలీస్ స్టేషను నిద్రలో ఆవులించిన పులి నోరులా ఎర్రగా ఉంది. ముందు గదిలో కుర్చీలో కూర్చుని, బల్ల మీద కాళ్లు జాపుకుని హెడ్ నిద్రపోతున్నాడు. బయట వరండాలో 'అశ్లీలముగా ప్రవర్తించిన నేరము, I.P.C. సెక్షను 294' క్రింద తీసుకు వచ్చిన బజారు వేశ్యలతో, మరింత అశ్లీలంగా, అసభ్యంగా మాట్లాడుతూ కానిస్టేబుల్ 102 మురిసి పోతున్నాడు. ముందు రోజు ఎస్సై గారి చేత 'ప్రశ్నించబడ్డ' యిద్దరు ముద్దాయిలు లాకప్‌లో మూలుగుతూ విరిగిన ఎముకలు తడుముకుంటున్నారు. ముందు రోజు రాత్రి ఒక బ్రోథెల్ హౌస్ రెయిడ్ చేసి అక్కడ అరెస్టు చేసి యింటికి తీసుకువెళ్లిన ఒక వేశ్య కౌగిలిలో రాత్రంతా ఎరెస్టయిపోయిన ఎస్సై, పగలు పది గంటలైనా విడుదలై స్టేషనుకు రాలేదు. స్టేషను మత్తుగా పడుంది.

యింతలో ఫోను మోగింది. హెడ్ గురక ఆపి, విసుక్కుంటూ కోపంగా రిసీవరెత్తాడు.

"పోలీసు స్టేషనాండి?" ఎవరిదో కంఠం ఆతృతగా వినిపించింది. హెడ్‌కి వళ్లు మండింది. తిక్కగా సమాధానమిచ్చాడు. "కాదు. రేడియో స్టేషను!"

హెడ్‌కి అదే. లేకపోవడం వలన కోపం ఎక్కువ. 'ఎదవ నా కొడుకు. పోలీసు స్టేషను రింగు చేసి పోలీసు స్టేషనా? అని అడుగుతారు' అని గొణుక్కున్నాడు.

"సార్ యిక్కడ పెద్ద ఏక్సిడెంటు. పోలీసు స్టేషను కావాలి." ఏక్సిడెంటు మాట వినగానే హెడ్‌కి కొంచెం ఉత్సాహం వచ్చింది. ఏక్సిడెంట్లలో డబ్బులుంటాయి.

సరిగా కూర్చుని అన్నాడు. "యిదే పోలీసు స్టేషను. యిప్పుడు చెప్పు. అసలు జరిగిందేంటి?"

"ఒక లారీ కుర్రాడి మీద నుంచి పోయింది." హెడ్‌కిలాంటివి మామూలే. "ఆ కుర్రాడు సచ్చాడా?" హెడ్ ఆవులిస్తూ అడిగాడు.

"లారీ కాళ్ల మీంచి పోయింది. రోడ్డంతా రక్తం!" ఆవతల వ్యక్తి కంఠంలో ఆదుర్దా పెరుగుతోంది. మళ్లీ హెడ్‌కి కోపం ముంచు కొచ్చింది.

"అవున్లేవయ్యా. ఏక్సిడెంటు జరిగితే రక్తం కాక పన్నీరు కారుద్దా! అయన్నీ మాకు జెప్తావేంటి? తెల్లారి లేస్తే రగ్తంలో స్నానం చేసేవోళ్లం! అసలు వివరాలు చెప్పు. ప్రమాద మెక్కడ జరిగింది? లారీ నెంబరెంత? డ్రైవరోడు పరారీయా? కుర్రాడి వయసెంత?...' ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తున్నాడు హెడ్. "వంతెన దగ్గర సార్..." అవతలి కంఠం. యీసారి హెడ్‌కి కోపంతో బాటు నవ్వు కూడా వచ్చింది. 'యీ దేశంలో ఒక్క నాకొడుక్కి యివరం ఎలా జెప్పాల్లో తెలియదు' అని గొణుక్కుని అన్నాడు.

"ఓయి, తమ్ముడూ యీ ఊళ్లో ఆరొం తెనలున్నాయి. ఒకటి పాతొంతెన. రెండు, మొన్న వరదల్లో కూలిపోయిన వంతెన. మూడు ఆరేళ్ల కితం ప్రారంభించి సగంలో వదిలేసినొంతెన. నాలుగు స్మశానాల దగ్గర క్రొంతెన. అయిదు...."

"కుర్రాడు చావు బతుకులో ఉన్నాడు. మీరు వెంటనే రావాలి!" అవతల వ్యక్తి దీనంగా అర్థించాడు.

హెడ్ వాక్ప్రవాహానికి అడ్డు తగలడంతో వంతెనల లిస్టు పూర్తి చేయలేకపోయాడు. "ఆ కుర్రాడి పేరు చెప్పు" అని అరిచాడు.

"ఆ కుర్రాడు స్పృహలో లేడండి!"

"చోటు తెలియదు. లారీ తెలియదు. గాయపడ్డ వాడెవడో తెలియదు. యింక మేం పోలీసోళ్లం దర్యాప్తు చేసేదేందిరా నా కొడకల్లారా!" అని ఆవేశంగా ఫోన్‌లోనే తిట్టేశాడు హెడ్‌లెస్ హెడ్. "ఆ. కుర్రాడి పక్కన పుస్తకాలు చిందరవందరగా పడి ఉన్నాయి," అవతల వ్యక్తి బెదురుగా చెప్పాడు.

"మరింకేం! ఓ బుక్కు చూడు. అందులోనే ఉంటాయి వాడి పేరు ఊరు, ఆడి జాతకవంతా. చూసి చెప్పు కేసు కడతా" ఆవులించాడు హెడ్. కొద్ది క్షణాలుకు మళ్లీ అవతలి కంఠం వినిపించింది.

'నోటు బుక్కు తెచ్చానండి. ఆ కుర్రాడి పేరు. ఎస్.సురేష్ కుమార్ సన్ ఆఫ్ ఎస్.తారకేశ్వర రావు ఎమ్.పి. రాజాగారి వీధి...." అవతలి కంఠం ఆగిపోయింది. హెడ్ ఒక్కసారి అదిరిపడ్డాడు. ఎమ్.పి. గారబ్బాయి! ఫోనులో గొంతు పగిలేలా అరిచాడు. "అలో... అలో ఎమ్.పి. గారబ్బాయి సురేషు బాబా? ఎక్కడ? 'ఏ వంతెన? చెప్పవయ్యా బాబు, చెప్పు... అలో... అలో' ఎప్పుడో లైన్ కట్ అయిపోయింది. హెడ్ అరుపులకి అందరూ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. అప్పుడే ఓ 294ని కొంగు పట్టుకు లాగి దగ్గర చేసుకుంటున్న 102, వేతికం దే

స్వర్గాన్ని టక్కున వదిలి హెడ్ దగ్గరకొచ్చాడు. హెడ్ జరిగింది చెప్పాడు. వెంటనే ఎస్సైకి ఫోను కొట్టారు. ఎస్సై ఉన్నపాటున బుల్లెట్‌లా వచ్చి పడ్డాడు. ఎస్సై గాండ్రుమని అరిచాడు. స్టాఫందరినీ వరసలో నుంచోబెట్టి అందరినీ హెచ్చరించాడు." యిది చాలా పెద్ద కేసు. ఆ కుర్రాడు పోతే మన ఉద్యోగాలు పోయినట్టు. అసలు మన ప్రాణాలే పోయినట్టు. అసలీ ఊళ్లో పోలీస్ స్టేషనే లారీ కింద పడి చచ్చినట్టు." అందరి ముఖాల్లో ఆతృత, భయం, పట్టుదలా తాండవించాయి. ఎస్సై కర్తవ్యం బోధించి "వన్, టూ, త్రీ మార్చ్!" అన్నాడు.

పోలీసు స్టేషను ఒక్కసారి పునాదులతో కదిలింది. పెట్రోలు పోసి నిప్పంటించినట్టు భగ్గుమంది. ఎర్ర టోపీలు మంటల నాలుకల్లా పరుగులు పెట్టాయి. జీపులు కదిలాయి. సైరనులు మోగాయి. ఎస్సై జనరల్ హాస్పిటల్ కాజువాల్టి డాక్టరుకి ఫోన్ చేసి "ఎమర్జన్సీ గురూ..." అన్నాడు.

* * *

కాజువాల్టి డాక్టరు మురళి యీ వార్త వినగానే 'సిస్టర్!' అని కెవ్వున కేకేశాడు. ప్రక్క రూంలో ఓ పేషెంటు మీద మెత్తగా వాలిపోయి అతని టెంపరేచరు చూస్తూ అతని బ్లడ్ ప్రెషరూ టెంపరేచరు పెంచుతున్న సిస్టరు అతణ్ణి వదలి మురళిదగ్గర కొచ్చింది. తర్వాత స్టాఫంతా చేరారు. డాక్టరు మురళికి • వళ్లంతా చెమటలు పట్టేశాయి. సంగతంతా వివరించాడు. 'మనకి అర్జంటుగా అంబులెన్సు కావాలి' అన్నాడు కంగారుగా. అంబులెన్స్ లేదు.

ఆరు నెలల నుండి రిపేర్‌లో ఉంది. "మనకి ఆక్సిజన్ కావాలి. సెలైన్ కావాలి. రక్తం కావాలి". మురళి నిస్సహాయంగా అరిచాడు. అవేమీ లేవు. యీ హాస్పిటల్‌లో రోగుల రక్తం పీల్చడమే గాని, ఎక్కించడం ఎవరికీ తెలియదు. డాక్టరు మురళికి మూర్ఛపోయినంత పనైంది. "ఆ గాయపడినది ఎమ్.పి. గారబ్బాయి!యింతలో సిస్టరు డా. మురళి చెవిలో ఊదింది. 'డాక్టరు, మన హాస్పిటల్ పాలు, బ్రెడ్ సప్లై చేసే కంట్రాక్టరున్నాడు. అతనికి చెప్పండి అన్నీ అతనే చూసుకుంటాడు. పైగా మనకి కాతా మందుల కొట్లున్నాయి" అవును యీ హాస్పిటల్‌కి వీళ్లు కొన్నేళ్ల నుంచి ఋణపడి ఉన్నారు. అవసరానికి ఆదుకుంటారు. డాక్టరు మురళి నిశ్చింతగా ఊపిరి పీల్చాడు.

మరికొద్ది నిముషాలకి ఫోన్ మోగింది. ఫోన్‌లో ఎస్సై. "డాక్టరు గారు, నేనూ ఎస్సైని... (నవ్వు)... నేనే సార్... (నవ్వు)." ఎస్సై నవ్వు! పక పకా నవ్వు. కర, కరా నవ్వు. తెరలు, తెరలుగా నవ్వు. మురళి కంతా అయోమయంగా ఉంది. "ఏమయ్యా, ఎస్సై. ఏం జరిగింది? కుర్రాడి విషయం తెలిసిందా?"

"తెలిసిందండి. అదంతా పెద్ద జోక్ సర్." మళ్లీ నవ్వు.

"జోకా? ఏక్సిడెంటు జరగలేదా?"

"జరిగిందండి. అదే జోక్ సర్. మా హెడ్‌కి హెడ్ లేదు సర్. మీకు చాలా ట్రబులిచ్చాం సార్"

"యింతకీ ఏం జరిగింది?" మురళి అసహనంగా అడిగాడు.

"మా హెడ్... అదే సార్. ఆ గాయాలు తగిలింది ఎమ్.పి. గారబ్బాయి కాదు సర్. ఎమ్.పి గారబ్బాయి క్రికెట్ ఆడుకుందుకు వెళుతూ పుస్తకాలు యింటి దగ్గర యిమ్మని ప్యూన్ వీరన్నకొడుక్కిచ్చాడుటండి. యింతకీ ఆ ప్యూన్ వీరన్న కొడుకు, వాడు సార్ ఆ పిచ్చి నా కొడుకు లారీ కింద పడతా!

"అలాగా! యిక్కడ నేను చాలా కంగారు పడుతున్నాను."

"కంగారు లేదు డాక్టర్. యింతకీ మనం చాలా అదృష్టవంతులం డాక్టరు గారు. అందరం బతికిపోయాం.

"మరి ఆ కుర్రాణ్ణి హాస్పిటల్‌కి ఎవరు తీసుకొస్తున్నారు?"

"మీకా వర్రి వద్దు సార్. మా వాళ్లు ఏ రిక్షాలో తీసుకొచ్చి పడేస్తారు సార్. నా జీవితంలో యిదో జోక్ సర్. మీకు శ్రమిచ్చా సార్. థాంక్యు సర్. ఉంటాను సర్." నవ్వు తెరల మధ్య ఎస్సై ఫోన్ పెట్టేశాడు. డాక్టరు మురళి తాపీగా కాళ్లు జాపుకుని సిగరెట్టంటించాడు.

అది సరే. అందరూ బతికి బయట పడ్డారు. నిజమే! మరి ఆ ప్యూన్ వీరన్న కొడుకు బతుకుతాడా? ఏమో! ఎవరిక్కావాలి ఆ పిచ్చి నా కొడుకేమౌతాడో!

సార్, ఇదే సార్. ఇండియాలో పెద్ద జోక్ సార్!!

జ్వాలాగోపురం

నిప్పురవ్వని చూస్తే చాలు నిలువునా వణికిపోతున్న తమ సిబ్బందికి మానసిక వైద్యులచేత చికిత్స చేయిస్తున్నారు లాస్‌ఏంజిల్స్ ఇంటర్ స్టేట్ బేంక్ అధికారులు. కాలిఫోర్నియాలో ఓ ఆకాశహర్మ్యంలో అర్థరాత్రి వేళ మంటలు విరుచుకుపడ్డాయి. ఆ హర్మ్యంలోని అరవై రెండో అంతస్థులో ఉందీ బేంకు. రెచ్చిపోతున్న జ్వాలాగోపురాన్ని శాంతపరచడానికి మూడు వందల మంది అగ్నిమాపక దళ సిబ్బంది 4 గంటలసేపు అవిశ్రాంతంగా పోరాడేరు. అయినా ఈ భవంతిలో పన్నెండు నుండి పదిహేనో అంతస్థు వరకూ పూర్తిగా భస్మీపటలం అయిపోయాయి. ఏమాత్రం వాసయోగ్యం కాకపోవటంతో అన్ని అంతస్థులూ ఖాళీగా పడున్నాయి.

శిధిల చరిత్ర

ఇది బాంబుల వర్షానికి గురియైన పట్టణం కాదు. 'మంచి గతమున కొంచమేనోయ్' అనిపించింది, రొమేనియా అధినేతకి. వెంటనే బుల్‌డోజర్లు రంగంలోకి దిగేయి. శతాబ్దాల వయసూ, చరిత్రా ప్రతి ఇటుకలో పదిల పరుచుకున్న పురాతన చర్చిల్నీ, అలనాటి వైభవాలకు సాక్షులుగా, ఆనాటి ప్రముఖులు నివసించిన మహోన్నత కట్టడాల్నీ నిర్దాక్షిణ్యంగా కూల దోసే కార్యక్రమం మొదలయింది. చారిత్రాత్మక విశేషాల్ని అపురూపంగా భద్ర పరచవలసింది పోయి, ఇలా నేల మట్టం చేయడం మహా దారుణం అని అక్కడ కొన్ని వర్గాలు విమర్శిస్తున్నా, ప్రభుత్వం తనకి చరిత్ర అనవసరం అంటోంది. సుమారు 8,000 గ్రామాల్లో ఇలా పురాతన అవశేషాల్ని కూల్చివేసి వాటి స్థానంలో 500 పారిశ్రామిక కేంద్రాల్ని నెల కొల్పాలనే ప్రయత్నంలో వున్నారు. నెలకి సగటున మనిషికి రెండు పౌన్ల మాంసం కూడా లభించని దరిద్ర స్థితిలో వున్నప్పుడు బూజు పట్టిన గతాన్ని పల్లకిలో మొయ్యడం వృధా అంటున్నాడు ఆ దేశాధినేత.